

Patrick deWitt
Ondermajordomus Minor

Vertaald door Caroline Meijer en Saskia van der Lingen
Nijgh & Van Ditmar, 2015

1
Lucy, de leugenaar

Lucien Minors moeder had niet gehuild, had bij hun afscheid geen traan gelaten. Hijzelf had de hele dag een brok in zijn keel gevoeld en al zijn handelingen uitgevoerd in behoedzame stapjes, alsof één schielijke beweging een uitbarsting van emotie kon veroorzaken. Ze hadden samen het ontbijt en het middagmaal gebruikt maar geen van beiden had een woord gezegd, en nu was het tijd voor hem om te gaan maar lukte het hem niet om op te staan van zijn bed, waarop hij volledig gekleed lag, jas en schoenen aan en zijn muts van schapenvacht laag over zijn voorhoofd getrokken. Lucy was zeventien jaar oud en dit was sinds zijn geboorte zijn kamer geweest; alles wat hij zag en waar hij zijn hand op kon leggen was doortrokken van verwarrende herinneringen aan zijn kindertijd. Toen hij zijn moeder beneden in de keuken onbeantwoorbare vragen aan zichzelf hoorde stellen, werd hij bijna overmand door verdriet. Op de vloer naast hem stond een valies paraat.

Hij sleurde zichzelf van het matras, stond op en stampte driemaal met zijn voeten: *stamp stamp stamp!* Hij greep het valies bij zijn gedraaide leren hengsel, ging de trap af en de deur uit, en riep onder aan het stoepje van hun sobere huisje naar zijn moeder. Ze verscheen in de deuropening en knipperde met haar ogen tegen het licht terwijl ze het meel van haar knokkels en handpalmen sloeg.

‘Is het tijd?’ vroeg ze. Toen hij knikte, zei ze: ‘Nou, kom hier dan.’

Over de vijf kreunende traptreden klom hij naar haar toe. Ze kuste hem op zijn wang en keek toen met een bedenkelijke blik over het grasland naar de snel oprukkende bank onweerswolken achter de bergketen die hun dorp als een muur omsloot. Toen ze hem weer aankeek, was haar gezicht uitdrukkingloos.

‘Het beste, Lucy. Ik hoop dat je die baron fatsoenlijk behandelt. Laat je me weten hoe het je vergaat?’

‘Dat zal ik doen.’

‘Goed zo. Vaarwel.’

Ze ging het huis weer in en keek strak naar de grond terwijl ze de deur sloot – een blauwe deur. Lucy wist nog de dag dat zijn vader hem had geschilderd, tien

jaar eerder. Hij had in de schaduw van de bloedeloze pruimenboom naar de ondoorgrondelijke nijverheid in een mierenhoop zitten turen toen zijn vader naar hem had geroepen, wijzend met de kwast waarvan de haren tot een hoorn waren gevormd: 'Een sombere kleur voor een sombere jongen.' Terwijl hij hieraan terugdacht en even later zijn moeder binnenshuis een luchtig wijsje hoorde zingen, werd Lucy ondergedompeld in melancholie. Hij ontleedde de zinloosheid van dit gevoel, want eerlijk gezegd had hij nooit een nauwe band gehad met zijn ouders; of liever gezegd, zij hadden nooit zoveel om hem gegeven als hij wel had gewild, dus waren ze nooit in de gelegenheid geweest een solide relatie met elkaar op te bouwen. Hij kwam tot de slotsom dat hij treurde om het feit dat er helemaal niets te betreuren viel.

Hij verkoos nog wat te lummelen, een geliefd tijdverdrijf. Hij ging op zijn op z'n kant gezette valies zitten, zijn benen modieus met de enkels in elkaar gehaakt, en haalde zijn nieuwe pijp uit zijn jaszak, zo behoedzaam alsof hij een jong kuikentje vasthield. Hij had de pijp de dag tevoren aangeschaft; omdat hij nog nooit een pijp had gebruikt, had hij zijn volle aandacht erbij terwijl hij hem stopte met de tabak met chocolade-kastanjaaroma. Hij streek een lucifer af en begon te dampen. Zijn hoofd werd omfloerst door welriekende rook en hij voelde zich heel dramatisch; hij wou maar dat er iemand was die hem zag en er misschien een opmerking over zou maken. Lucy was spichtig en bleek, op het ziekelijke af, maar toch had hij ook iets aantrekkelijks: zijn lippen vol, zijn zwarte wimpers lang, zijn ogen groot en blauw. Naar zijn eigen oordeel was hij op een duistere maar onmiskenbare manier knap.

Hij posteerde zich als iemand die in bodemloos gepeins verzonken is, hoewel er in feite in het geheel niets in zijn hoofd omging. Met de pijpenkop in het kommetje van zijn hand liet hij het mondstuk naar buiten zwenken tot dat tussen zijn middel- en zijn ringvinger rustte. Nu wees hij ermee, eerst hier- en dan daarheen, want dat deden de pijprokers in de herberg altijd als ze iemand de weg wezen of over een locatie-specifieke gebeurtenis vertelden. Een van de grootste aantrekkelijkheden van een pijp was voor Lucy het feit dat het ding een verlengstuk werd van het lichaam van de gebruiker, een functioneel aanhangsel van diens persoon. Lucy keek ernaar uit in gezelschap met zijn pijp te kunnen wijzen; het enige wat hij nog nodig had was een publiek dat hij op iets kon wijzen, alsmede iets om naar te wijzen. Hij nam nog een trekje, maar omdat hij een beginneling was werd hij helemaal duizelig en tintelig. Toen hij de pijp tegen zijn vlakke hand uitklopte, dwarrelde het harige plukje als een verkoolde veldmuis naar de grond en hij keek naar de slonzige sliertjes rook die sloom uit de schrompelige tabak sijpelden.